

ת"פ 67055/03/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 67055-03-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד צוריאל שגב, תביעות תל אביב

נגד

הנאשם

פלוני (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד עידית קן ציפור, סנגוריה ציבורית

ג ז ר ד י ן

העובדות

1. הנאשם, (להלן: הנאשם) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים, במסגרתו יוחסו לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (2 עבירות), וכליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בחלק הכללי, בתקופה הרלוונטית לאירועים שתוארו בו, היו הוא וק' ב' (להלן: המתלוננת), בני זוג נשואים, עד שהתגרשו במהלך חודש פברואר בשנת 2022.
- לנאשם ולמתלוננת שני ילדים קטינים, בגילאי 3 ו-4, אשר כתב האישום סיפר כי הם לוקים באוטיזם (להלן: הקטינים).

עוד תאר החלק הכללי כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגוררה המתלוננת יחד עם הקטינים בדירתה (להלן: הדירה).

האישום הראשון מספר כי במהלך כשבוע (עובר לתאריך 17.3.2022) במספר הזדמנויות, בדירה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעט ברגליה. כתב האישום מספר כי כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת סימנים כחולים על רגליה.

עוד מתאר האישום הראשון כי ביום 18.3.2022, בשעות הבוקר, הגיע הנאשם לדירה, נטל את הטלפון הסלולרי של המתלוננת, וכלא אותה ואת הקטינים, בכך שנעל את דלת הדירה. כתב האישום מספר כי ביום 20.3.2022 בשעה 14:19 לערך "הבחינו כוחות כיבוי במתלוננת זועקת לעזרה דרך החלון ופרצו את דלת הדירה".

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, וכליאת שווא.

האישום השני מתאר כי בתאריך 13.8.2021, בדירה, על רקע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת בענייני כספים - "רץ הנאשם לעברה של המתלוננת ותקף אותה בכך שהכה בה פעמיים באמצעות אגרוף, ופגע באוזנה השמאלית"; כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת אדמומיות באוזנה השמאלית.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג.

3. ביום 27.6.2022 הודה הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בעובדותיו של כתב האישום מתוקן, והורשע בעבירות שיוחסו לו, כמפורט לעיל; ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

4. ביום 17.8.2022 טענו הצדדים לעונש. התביעה בטיעוניה לעונש ביקשה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום בו הורשע הנאשם; אשר לאישום הראשון, טענה התביעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 12-14 חודשי מאסר בפועל, ועד 24 חודשי מאסר. מתחם הענישה ביחס לאישום השני נע, לשיטת התביעה, בין ששה חודשי מאסר ועד שנת מאסר. התביעה הטעימה כי אם בית המשפט יקבע מתחם עונשי אחד לכל העבירות המתוארות בכתב האישום, עליו לנוע בין 16-17 חודשי מאסר, ועד 26 חודשים. התביעה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה שהתבקש על ידה, ולהשית עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

התביעה עמדה בטיעוניה לעונש על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהם זכותו של אדם לשלוות נפשו ולחירותו. התביעה טענה כי האישום הראשון מגלם חומרה מיוחדת, נוכח כליאתם של המתלוננת והקטינים בדירה; כך התביעה: "... מגיע הנאשם לדירה נוטל את המכשיר הסלולרי שלה וכולא אותה ואת הקטינים שהם עם צרכים מיוחדים וסובלים מאוטיזם, בדירה. הנאשם נועל אותם, את כל השלושה, במשך כמעט שלושה ימים שלמים, איש לא יוצא ולא בא, ממש כמו בית כלא שעושה הנאשם למתלוננת ומפקיר אותה בכוונה וביודעין ובמודעות גמורה את כל השלושה לגורלם בדירה". התובע הדגיש כי נוכח העובדה לפיה הקטינים שנכלאו על ידי הנאשם הם בעלי צרכים מיוחדים, הרי שמדובר בנסיבה מיוחדת לחומרה.

התובע הגיש פסיקה על מנת לתמוך בעתירתו ביחס למתחם העונשי שהתבקש על ידו.

אשר למיקום עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה, עמד התובע על כך שהנאשם נעדר עבר פלילי, ואף הודה במיוחס לו תוך שהוא מייתר ניהול משפט, ועל כן יש למקמו בתחתית המתחם.

התובע חתם: "המתלוננת מקובל עליה תיקון כתב האישום, לא רצתה להגיש תצהיר נפגע עבירה ועמדתה ניטרלית לגבי (עונשו של) הנאשם".

5. ההגנה מצידה טענה כי מתחם עונש ההולם במקרה דנא, ביחס לכל העבירות המתוארות בכתב האישום "מתחיל ב- 7-8 חודשים עם אפשרות לעבודות שירות", וביקשה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, כך שירצה 8 חודשי מאסר בפועל.

לשיטת ההגנה, "הנסיבות של התיק הזה הן לא רגילות", ואין המדובר בנאשם "קנאי". עוד טענה ההגנה, כי "מדובר בבני זוג גרושים יחסית צעירים, נולדו להם 2 ילדים ... סובלים מאוטיזם בדרגה גבוהה מאוד, מתפקדים ברמה מאוד נמוכה...".

ההגנה הוסיפה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, עובד כעצמאי, בהובלות, ו-"הוא המפרנס העיקרי, האישה לא עובדת"; ובהמשך: "פרנסת המשפחה מוטלת אך ורק על כתפיו. אין מישהו אחר שמזרים כסף לאישה וילדים חוץ ממנו. הם התגרשו לפני. אבקש להקל איתו כמה שאפשר".

אף ההגנה הגישה פסיקה על מנת לתמוך בעתירתה העונשית.

אציין, כי התעלמתי מחלק מטיעוני ההגנה, אלה אשר חרגו מעובדות כתב האישום המתוקן.

6. הנאשם, בדברו האחרון, אמר:

"אני אגיד - הסיטואציה שקופה לגמרי. היא נפלה לשתייה והתקשרה וביקשה ממני עזרה, למרות ששנה לפני היא התגרשה ממני, היא ביקשה ממני עזרה. עזרתי לה, וזו טעות אחת שעשיתי שסגרתי אותה במקום להזמין אמבולנס או רווחה. הייתי נראה לי עייף מהחיים.

הבנתי שלהכות אותה זה טעות. בפברואר מרץ לא עשיתי אף מכה. היא נפלה מהשתייה".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

7. ברי לי כי יש לקבוע מתחם ענישה כולל, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם; מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם השיקולים שנקבעו על ידי בית המשפט העליון בגדרי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). פשיטא כי העבירות שביצע הנאשם הן חלק מפרשה עבריינית אחת, נגד המתלוננת, בת זוגו, ונגד ילדיו הקטינים.

8. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם שמירה על בטחונה האישי של המתלוננת, וכן שמירה על שלומם וביטחונם של הקטינים; כמו כן נפגעו שלוות נפשה של המתלוננת, שלמות גופה, ואף חופש תנועתה.

9. על החשיבות בשמירה על ערכים מוגנים אלה, וחובת בית המשפט להכביד ידו בעבירות של אלימות במשפחה, ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012) (להלן: עניין פלוני), כדלקמן:

"... על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות - משפחתיות, עמדנו בעבר:

'מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג...; (...) לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה". (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007)).

ובהמשך:

"...כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי ... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 2.1.2012))."

10. אך לאחרונה חזר בית המשפט העליון על קביעתו שלפיה חובה על בית המשפט לנקוט בענישה מחמירה, הלכה למעשה, בעבירות אלימות במשפחה, במסגרת ע"פ 375/22 מדינת ישראל נ' בסל (10.2.2022), כך:

"בית משפט זה עמד, לא פעם ולא פעמיים, על מדיניות הענישה המחמירה שיש לנקוט בעבירות אלימות מסוג זה. כפי

שצייתי במקרה אחר:

'כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..."

...

מתאימות לענייננו גם קביעותיו של השופט א' שטיין במקרה אחר: "היטוי 'אלימות בין בני זוג' איננו משקף נאמנה את המציאות העגומה שמאחוריו. המדובר הוא, על פי רוב, במעשי אלימות של גברים בנשותיהם אשר נעשים בין כתלי הבית או בסביבה פרטית אחרת באין רואה, באין מפריע, ובאין שומע - או באין מי שרוצה לשמוע; [...] בגינוי ובהוקעה של מבצעי עבירות אלה אין די; את הגינוי וההוקעה כאמור יש לגבות על ידי הטלת עונשים חולמים ומרתיעים על בני הזוג האלימים" (ע"פ 241/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 [פורסם בנבו] (16.7.2019), ההדגשה הוספה - י' א').

על בית המשפט להוסיף ולפעול כמיטב יכולתו במאמציו למיגור תופעה קשה זו - כך במישור הרתעת העברין עצמו, וכן במישור הרתעת הרבים. בגדר זאת, אל לקביעות הנוקבות הנכללות בפסיקת בית משפט זה שחלקן אוזכרו לעיל, להיוותר בגדר רטוריקה בלבד".

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא ברמה בינונית, וזאת בעיקר נוכח הנזק שנגרם, ועלול היה להיגרם, למתלוננת ולקטינים, כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

12. אלימות פיזית: הנאשם גרם למתלוננת נזקים גופניים (חבלות) על ידי כך שתקף אותה והותיר עליה סימנים כחולים ברגליה (אישום ראשון), ואדמומיות באוזנה השמאלית (אישום שני). חבלותיה של המתלוננת הומחשו על ידי אסופת תמונות שהוגשה מטעם התביעה (תע/1); בין היתר, צורפה תמונה בה צולמה אוזנה החבולה של המתלוננת, וכן מספר תמונות בהן נראו רגליה של המתלוננת, שהן חבולות במקומות רבים, ובעיקר נראה סימן כחול, בשוק רגלה, שאינו קטן ממדים.

13. מעבר לנזקים הפיזיים שנגרמו למתלוננת, ברי כי מעשיו של הנאשם גרמו לה לתחושת מצוקה; הנאשם בעט במתלוננת ברגליה, וזאת מספר פעמים, וכן הכה אותה - פעמיים - באמצעות אגרופו באוזנה. הרקע לתקיפת המתלוננת באוזנה (תוך כדי ריצה לכיוונה) היה סכסוך כספי שנתגלע בינה לבין הנאשם. ברי כי אלימות זו, שלא היתה חד פעמית, גרמה למתלוננת לחוש חרדה, ופחד מפניו של הנאשם.

14. הכליאה: צודקת התביעה בטיעוניה, כי יש חומרה מיוחדת ושפלה בכליאתה של המתלוננת, עם הקטינים. כתב האישום מתאר כיצד כלא הנאשם את המתלוננת והקטינים על ידי כך שנעל את דלת הדירה, ועוד קודם לכן נטל את הטלפון הסלולרי של המתלוננת; כך, במשך כשלושה ימים, נאלצה המתלוננת לשהות בדירה נעולה, עם הקטינים, ללא הטלפון הנייד שלה.

לא ניתן להפריז בנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם המתוארים לעיל, כפי טענת התביעה. ניתן להרהר בתרחישים שונים (תיאורטיים) שבמסגרתם היה אולי נזקק אחד מהקטינים (שאינם ילדים רגילים, אלא בעלי צרכים מיוחדים, אולם הדבר נכון, כמובן, גם לקטינים שאינם בעלי צרכים מיוחדים) לעזרה, פיזית, נפשית, או כל עזרה אחרת, אולם המתלוננת הותרה חסרת אונים; רק למשל - מה היה קורה לו היה נקלע אחד הקטינים למצב הדורש טיפול או מענה דחוף, במצב חירום? ספק רב אם במצבה של המתלוננת, המתואר לעיל, היא היתה יכולה להעניק לאותו קטין עזרה אפקטיבית, ותחושת החוסר האונים (גם ללא התממשות מצב חירום כאמור) - קשה היא בעיני.

אופן סיום הכליאה אף הוא ממחיש את החומרה במעשיו של הנאשם: כעבור כשלושה ימים, רק כאשר המתלוננת זעקה לעזרה דרך החלון, הגיעו כוחות כיבוי אש וחילצו אותה, ואת הקטינים, מהדירה; לא ברור מתי היה מחלץ הנאשם, בעצמו, את המתלוננת והקטינים מהדירה הנעולה.

ברי כי גם הכליאה, מעבר לאלימות הפיזית של הנאשם כלפי המתלוננת, גרמה לה לתחושת מצוקה, וחוסר אונים.

15. אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של אלימות במשפחה; ידוע כי ביחס לעבירות מסוג זה מנעד הענישה הוא רחב, וכל מקרה מוכרע לפי נסיבותיו; בית המשפט העליון עמד על מנעד הענישה הרחב בעבירות אלימות במשפחה, במסגרת ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2014), כדלקמן:

"בעבירות שעניינן אלימות בתוך המשפחה, קיים מנעד רחב ביותר של עונשים, מהם עונשים קלים יחסית, כעולה מהפסיקה שהוצגה על-ידי בא כוחו של המערער, ומהם עונשים חמורים בהרבה מאלו שהושתו על המערער..."

16. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, כמצוות החוק, את מדיניות הענישה הנהוגה (שמגלמת אך חלק משיקולי הענישה), אולם זכרתי כי אין להידרש ל"נוסחה מתמטית" או ל"משוואה"; ראו לענין זה, למשל, את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (12.12.2005), שם קבע כבוד השופט (כתוארו אז) רובינשטיין, כך:

"אין לכחד, כי קשת הענישה רחבה היא, וכמעט אין לך תחום שלא תמצא בו עונשים חמורים יותר וקלים יותר, על פי הזמן והמקום. השאיפה לאחידות הענישה היא עקרונית, אך אינה יכולה להיות מושגת כענין מתמטי במציאות האנושית; אך הרוח הנושבת מפסק הדין קמא היא נכונה, בכל הכבוד ואנו מבקשים לחזקה".

17. בהמשך לאמור לעיל, נראה כי מקרה זה ממחיש את קביעת בית המשפט העליון שלפיה לא ניתן להידרש לעונש "חשובי", וכל מקרה ידון לגופו, על פי נסיבותיו הקונקרטיות; עיון מעמיק בפסיקת בתי המשפט העלה כי אין מקרה זהה, או אף דומה במהותו למקרה כאן. לא בכדי רובה של הפסיקה אשר הגישו הצדדים לעיוני איננה רלוונטית למקרה דנא, וספק אם אף אפשר ללמוד ממנה היקש לענייננו. עם זאת, אתיחס למספר פסקי דין אשר הוגשו על ידי הצדדים, ואשר יש בהם רלוונטיות מסוימת, מי יותר ומי פחות, למקרה כאן.

18. במסגרת רע"פ 6466/17 פלוני נ' מדינת ישראל (18.9.2017) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת המבקש נגד פסק דנו של בית המשפט המחוזי בגדרו נדחה ערעורו נגד פסק דינו של בית משפט השלום.

המבקש הורשע בשלושה אישומים, להם נקבעו מתחמי ענישה נפרדים. לעניינו רלוונטיים האישום הראשון, וכן האישום השלישי. במסגרת האישום הראשון הורשע הנאשם בכך שלאחר שהמתלוננת, בת זוגו, ביקשה לצאת מהבית עם ילדיה, הוא משך אותה חזרה לתוך הבית, לקח מידיה את בתם הפעוטה, ונעל את דלת הבית. בתגובה לכך, "נכנסה המתלוננת עם הבת לחדר השירותים ונעלה את עצמה מבפנים, תוך שהמבקש דופק על הדלת ובוטט בה בניסיון לפתוח אותה".

בגדר האישום השלישי הורשע המבקש בכך "שכלא את המתלוננת בכך שמנע את יציאתה מביתם, נעל את דלת הבית וחסם אותה בגופו... בנסיבות אלה המבקש תקף את המתלוננת בכך שהדף אותה בידיו וגופו, ומנע ממנה לצאת מהבית, עד שלבסוף התרצה ואפשר לה לצאת".

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לכל אחד מהאישומים נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר לתקופה של מספר חודשים.

19. במסגרת רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.2.2016) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת המבקש, נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בגדרו התקבל בחלקו ערעורו נגד גזר דינו של בית משפט השלום בעניינו.

המבקש הורשע, בין היתר, בכך שנטל את מכשיר הטלפון של בת זוגו, המתלוננת, וניפץ אותו; בנוסף הוא היכה אותה בפניה, ומשך בשערה, עד אשר נפלה ארצה; בעוד היתה שרועה על הרצפה, בעט ברגליה, והכה אותה בפניה ובראשה. המתלוננת נמלטה עבר חדר הילדים, שם שהו באותה העת שלושת ילדיה הקטינים, וסגרה את דלת החדר. "המבקש דלק בעקבותיה של המתלוננת, והחל להכות על הדלת באמצעות כלי עבודה, תוך שהוא מאיים עליה שתפתח את הדלת, שאחרת הוא יסב נזקים לדירתה. בהמשך, ולאחר שיצא המבקש מן הדירה, הלה שב וביקש להיכנס. בשלב זה, סירבה המתלוננת לאפשר למבקש להיכנס לדירתה. או-אז, כך נטען, החל המבקש להכות בדלת הכניסה לדירה, גרם לה נזק, ואיים על המתלוננת שיפגע בה אם לא תפתח את הדלת. לאחר מכן, עקר המבקש חלון ממקומו, והכה את המתלוננת עם ידו. המתלוננת ברחה עם שלושת ילדיה אל דירת השכנים, עד להגעת ניידת משטרה למקום".

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל, ועד 36 חודשי מאסר; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם ביחס לעונשו בתוך גדר מתחם העונש ההולם, ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור נגד החלטת בית המשפט המחוזי שלא לנכות את תקופת מעצרו בפיקוח אלקטרוני מעונש המאסר שהושת עליו.

20. במסגרת עפ"ג (מרכז) 44702-03-21 מדינת ישראל נ' דמליך (28.11.2021) דחה בית המשפט המחוזי

ערעוריהם של הצדדים נגד פסק דינו של בית המשפט השלום (המדינה ערערה נגד קולת עונשו של המשיב, והמערער נגד פסק הדין כולו). המשיב (המערער) הורשע, בין היתר, בכך שדרש מהמתלוננת, בת זוגו, להראות לו התכתבות בינה לבין חברתו לשעבר; "המתלוננת סירבה לדרישתו של המערער, והתפתח ריב במהלכו נעל המערער את דלת הבית, התיישב ליד הדלת וסירב לאפשר למתלוננת לצאת מהבית אם לא תענה לדרישותיו. המערער שפך על המתלוננת כוס מים ושבר את משקפיה כדי שתראה לו את ההתכתבות". בהמשך אותו היום אזק המערער את ידיה ורגליה של המתלוננת, ובחלוף עשר דקות שחרר את האזיקונים. בחלוף מספר שעות "אחז בשערה של המתלוננת והטיח ראשה בקיר, גרר אותה וניסה להכניס לפיה כדור ולגרם לה לבלוע אותו בכוח, אך המתלוננת הצליחה להשתחרר. בהמשך צילם המערער את המתלוננת ללא בגדיה ואמר שישלח את התמונות למנהלת שלה במקום עבודתה. לבסוף נכנעה המתלוננת לדרישותיו של המערער והציגה לו את ההתכתבויות.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה שם נע בין 8 ל-30 חודשי מאסר, והשית על הנאשם עונש שתאם את נסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי קבע כי לא נפלה שגגה בקביעת מתחם הענישה, או במיקום עונשו של הנאשם.

21. לאור האמור לעיל, נוכח מידת הפגיעה בערכים המוגנים, ובשל הנזק שנגרם, וצפוי היה להיגרם כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

22. הנאשם, יליד 1976 והוא נעדר כל עבר פלילי, והרשעתו כאן היא הסתבכותו הפלילית היחידה, ויש לקוות - האחרונה.

23. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום, תוך ייתור שמיעת עדותה של המתלוננת, על כל המשתמע מכך, וחסך זמן שיפוטי; הנאשם לקח אחריות על מעשיו, ובדברו האחרון לעונש פנה אל בית המשפט, ואמר שהכאתה וכליאתה של המתלוננת היו "טעות".

24. עוד לקחתי בחשבון, רק במידת מה (ולנוכח עמדת המתלוננת), את העובדה כי הנאשם הוא המפרנס העיקרי (כך לטענת ההגנה) של הקטינים ושל המתלוננת.

25. לאור האמור לעיל, יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה (כפי גישתה ההגונה של התביעה, בהיבט זה), ואני משית עליו את העונשים הבאים:

א. שנת מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 5 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור מי מהעבירות בהן הורשע בפרשה זו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א אלול תשפ"ב, 07 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.